

Edward Carter fa memòria dels Alfacs

Ara resulta (i jo sense saber-ho) que a finals dels anys seixanta del segle XX circulava per la Ràpita i les platges dels Alfacs -intentant aprendre francès amb l'estament turístic femení que baixava d'aquest país- un adolescent eixerit que responia al nom d'Eduard i que, d'acord amb la castellanització imperant, era conegut per tothom com a Eduardo.

Després va ser anomenat "Eduardo, el cartero", perquè es dedicava al noble ofici de repartir correspondència (Quanta de bona?, Quanta de no tan bona?) pels carrers de la seva estimada vila marinera. I per les casetes de les platges, entre les quals la del Suís, portava cartes al seu parent de banda paterna, Sebastià Juan Arbó, el cèlebre novel·lista de Terres de l'Ebre i de tantes altres marcadures per l'existencialisme de postguerra.

Jo vaig conèixer l'Eduardo deu anys després, el juliol de 1978, quan Tarradellas baixava per aquests margals i quan, pocs dies després, hi tornava per lamentar la matança petroquímica al càmping dels Alfacs, entre Santa Carles de la Ràpita i les Cases d'Alcanar.

I ara, tants anys després, em trobo que aquest Eduard, que de seguida va ser "Eduardo, el cartero", es transforma en una altra denominació i adquireix -d'acord amb els temps globals- un aire decidit d'internacionalització anglosaxona. És a dir, es fa dir -i així signa articles al setmanari *Més Ebre*- Edward Carter, com si fos un ianqui de Texas o d'Oregon, tal vegada familiar de Jimmy Carter, el dels cacauets, president que fou dels Estats Units, de 1976 a 1980, quan li agafà el relleu el xèrif Ronald Reagan.

Doncs aquest Edward Carter -capaç de fer metamorfosis cada quinze o vint anys, com el cantant Jaume Sisa- ens ha sorprès a tots publicant un recull dels seus articles, de 1971 a l'actualitat (que són 50 anys), que ha editat Petrópolis, l'editorial que fundà i dirigeix Jaume Llambrich, de la Calà, és a dir, l'Ametlla de Mar, dintre del conjunt litoral del sud del país.

Un volum molt ben pentinat editorialment i, ja no diguem, de contingut, que titula *Memòria personal dels Alfacs*, dedicat a la seva mare Irene, ja traspasada, afectuosa i patidora (com totes les mares de postguerra), i a Xavier Miró Roca, que l'ajuda en afers informàtics.

El llibre s'obre amb unes reproduccions de les espècies marineres més habituals al Delta; segueix un pròleg de Lluís Sanmartí, que resumeix una entrevista que va fer a Edward, el

1994, a la *Revista Ràpita*; i una Nota de l'autor, en què explica el perquè d'aquest recull d'*Articles periodístics*, que en són una bona colla, ocupant 250 pàgines en cos de lletra compactada, però perfectament llegidora.

I tot seguit, la tirallonga de textos (suposo que seleccionats) que ha anat publicant, fins ara mateix, a la *Revista Ràpita*, a *Migjorn* i al *Setmanari l'Ebre*, en un exercici continuat i decidit de voluntat comunicativa que s'amplia, també, a *Ràdio Ràpita*, de la qual es pot dir que en va ser promotor i, després, col·laborador.

I és que Edward Carter -amb aquest aire de *latin lover* que sacsejava els arenals turístics dels Alfacs- ha estat posat en tots els tablaos culturals que s'han produït a la Ràpita. I aquestes cròniques ara reunides -amb pàgines delicioses sobre el poble de la seva joventut, amb la relació dels seus amics



Xavier Garcia
escriptor

i mestres, amb els viatges fets arreu del món (Romania, Salònica, l'URSS, Estats Units i Europa) - tenen la virtut de fer-nos veure que, amb el temps, a través de la literatura, del periodisme a la història només hi ha un pas.

I aquest pas ha estat donat, per voluntat pròpia, a còpia de lectures en totes direccions, de contactes i converses amb grans autors, d'aquí i de fora, tot al servei de saber qui som i d'on venim.

Quan veieu, aquí, un text d'Eduard Sánchez, no en tingueu dubte: és ell.